

това му подалъ торбата съ жълтицитѣ и му казалъ: „заповѣдай, милостиви пустинниче, това имамъ и него ти давамъ; а ако имахъ повече, бихъ ти далъ още.“

А въ ума си думалъ: „Ахъ, колко ще бѣда щастливъ на връщане! Тогава никой не ще може да се мѣри съ мене по богатство и въ цѣла Арабия.“

Взелъ си сбогомъ съ пустинника и продължилъ пакъ пътя си изъ пустинята. Пътувалъ той още нѣколко дни и се върналъ пакъ назадъ. Уморилъ се много, свършилъ си водата и пакъ ожаднѣлъ. Започналъ отново да се моли жално за помощъ на Аллаха, Мохамеда и пустинния духъ, ала никой се не явявалъ. Дошло му на умъ за поточето и почналъ да го търси. Слѣдъ дълго скитане намѣрилъ скалата, но поточето липсвало: всичката му вода се прѣобърнала въ злато и растенията се изгубили съвсѣмъ. Почналъ да рови за вода, но намѣсто вода извирало злато. А жаждата му се увеличавала и той билъ вече на умирање.

Съ отчаянъ гласъ почналъ да се моли на пустинника за помощъ така: „Милостиви пустинниче, не желая злато, защото си имамъ доволно вземи си златото, а ми дай една чаша водица, че умирамъ отъ жажда!“

Но и на тази молба никой се не обадилъ. Умрѣлъ най-сетнѣ арабинътъ въ голѣми мъки посрѣдъ пустинята, прострѣнъ върху своето умножено злато. Горещитѣ слънчеви лъчи му придавали силенъ блѣсъкъ, но то нѣмало тая сила да спаси отъ смъртъ своя лакомъ стопанинъ, а го оставило въ пустинята да нахрани нѣкои гладенъ лѣвъ.